

MÉCSÉS LELKISÉG

1996. november/december

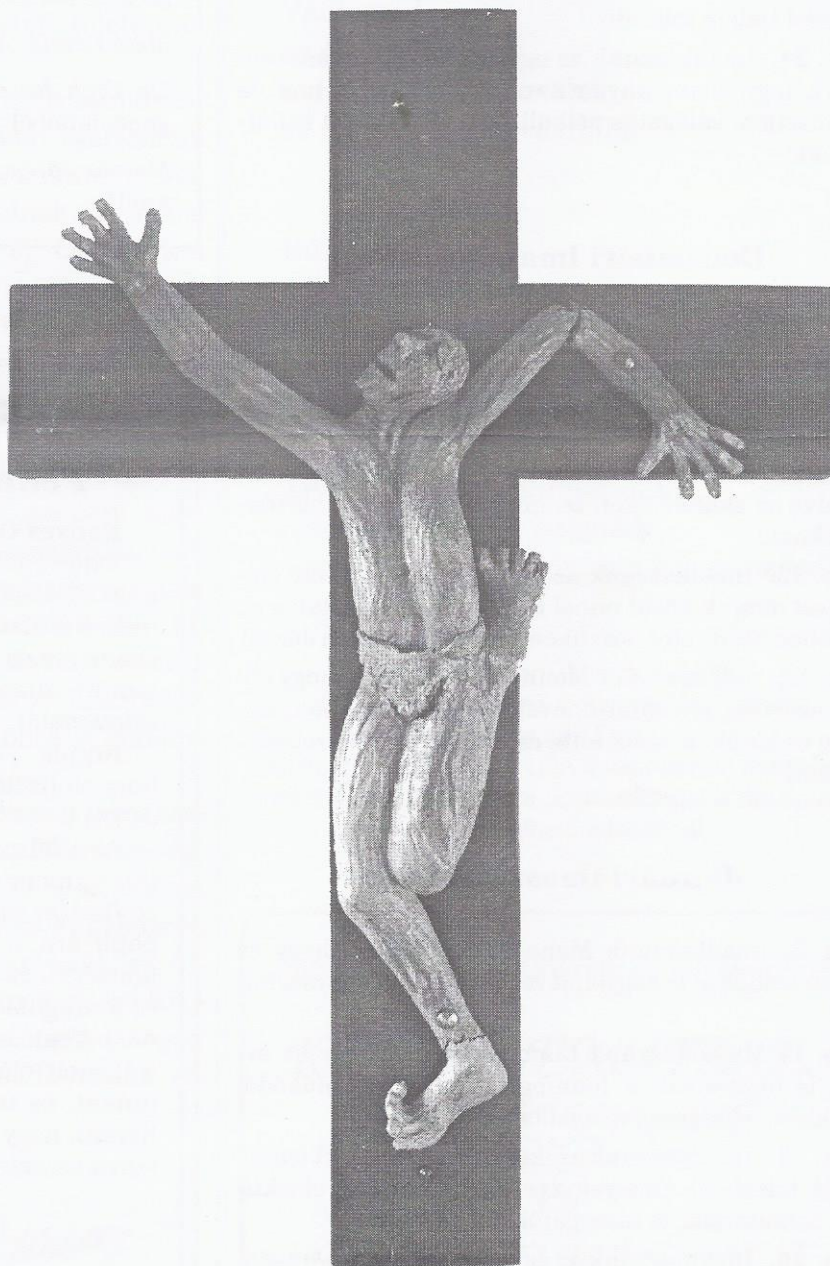
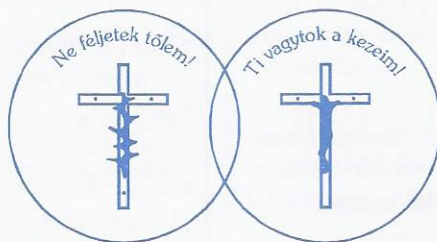
III. évfolyam 6. szám

Máté 25,36: „...Börtönben voltam és felkerestetek.”

JOBBI

LATOR

A megvetettek pasztorációját és szociális gondozását végző lelkesítő és módszertani lapja

Szent Jobb Lator
Majzik Mária szobrászművész alkotása, terrakotta

Novemberi imaszándékok

Nov. 3. Imádkozzunk az emberéletet kioltókért, hogy büntetésük ideje alatt felismerjék cselekményük iszonyú voltát és az egyetlen lehetséges megoldáshoz: Krisztushoz közelítsenek.

nov. 10. Imádkozzunk az állami gondozásban nevelkedő gyermekekért, hogy minél kevesebb ártó hatásnak legyenek kitéve és minél több felelős szeretettel bíró felnőtt egyengesse életüket.

nov. 17. Imádkozzunk azokért a börtönlelkészekért, akik méltatlan teherként élik meg e feladatokat, hogy szolgálataikat a misszionáriusok örömeivel és elszántságával tudják teljesíteni.

nov. 24. Imádkozzunk az egyházközségi tanács tagjaiért, hogy valamennyien ne csak hivataluk terheit, de az önzetlen, válogatás nélküli szeretet fátylát is hordozzák!

Decemberi imaszándékok

Dec. 1. Imádkozzunk a prostituáltakért, hogy közülük minél többen szakítani tudjanak életmódjukkal!

Dec. 8. Imádkozzunk a hajléktalanokért, hogy a télen biztonságos, meleg menedéket találjanak!

Dec. 15. Imádkozzunk azokért, akik önzetlenül, leküzdve az előítéleteket, csomagot küldenek a börtönlakóknak!

Dec. 22. Imádkozzunk azért, hogy a megvetett embertestvéreink közül minél többen megtapasztalva az önzetlen szeretetet, szívükön megszülethessen Jézus!

Dec. 29. Adjunk hálát Mennyei Atyánknak, hogy ebben az évben is segítette tevékenységünket, kiterjesztette és hatékonyabbá tette cselekvő szeretetszolgálatunkat!

Januári imaszándékok

Jan. 5. Imádkozzunk Mennyei Atyánkhoz, hogy az Új esztendőben is kegyelmével segítse tevékenységünket!

Jan. 12. Imádkozzunk támogatóinkért, hogy ez évben is biztosítsák a fennmaradásunkhoz, működésünkhöz szükséges anyagiakat!

Jan. 19. Imádkozzunk azokért a médiumokért (sajtó, rádió, televízió), amelyek a tevékenységünket objektíven bemutatják, és támogatólag értékelik!

Jan. 26. Imádkozzunk az egyházi sajtóért: Evangélikus Élet, Reformátusok Lapja, Új Ember, Keresztény Élet, Hitélet és más lapok fennmaradásáért és terjedéséért, hogy üdvös feladataik betöltésével továbbra is elősegítsék a szeretet társadalmának kifejlődését.

A tartalomból:

<i>Molnár Ferenc:</i> Diakónia: a szeretet, az ige és az oltár szolgálata	4
<i>Simon András:</i> Az előítélet	6
<i>Simon András:</i> Apostolkodás	7
<i>Dr. Dékány Vilmos</i> homíliája Máriabesenyőn	8
A Mécses levelező szolgálat hírei	9
<i>Molnár János:</i> „Szívesen csinálom, de...”	10
<i>Mécs László:</i> A börtönőr	10
<i>Dr. Végh József:</i> Egy szociálpszichológus gondolataiból	12
<i>Molnár János:</i> „Szent Miklós” átmeneti szállás	13

Felhívás előfizetésre!

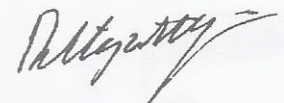
Kedves Olvasók!

Ismét eltelt egy esztendő. Lapunk, a JOBB LATOR 1996-ban már a harmadik évfolyamát éli! Ezt Önöknek köszönhetjük, akik elismerve és méltányolva törekvéseinket, valamint elismerve a folyóiratunk szakmai színvonalát, előfizették lapunkat.

Kérjük Tisztelt és szeretett olvasóinkat, hogy előfizetésükkel biztosítsák és éltessék a JOBB LATOR-t az 1997-es esztendőben is!

Az előfizetési díj továbbra is csak 500 Ft. (Kb 4 doboz cigaretta ára!). Nem emeljük az előfizetési díjat annak ellenére sem, hogy a papír ára, a nyomdai költségek, a szállítási költségek ez évben jelentősen megdrágultak, és a drágulások a következő évben fokozódnak. Csak akkor tudunk fennmaradni, ha a tisztelt előfizetők terjesztik is a folyóiratunkat, és újabb előfizetőket nyernek meg! Kérem, hogy az előfizetésüket, mielőbb, cselekvő szeretettel, tegyék meg!

a főszerkesztő,

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Örömteli Adventet: várakozást és készülődést, és kegyelemteljes, boldog beteljesülést: Karácsonyt kívánok valamennyiüknek!

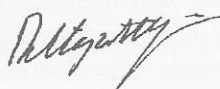
A Szeretetszolgálatunk komoly felelősséggel járó és ugyanakkor nagyszerű lehetőségeket rejtő ajándékot kapott Istentől: Alsószenttamást. Alsószenttamást Kunszentmiklóstól délre kb. hét kilométerre fekvő 60 Ha rét, legelőből és 5 családi házból (közülük egy ikerház) és egyéb épületekből (hodály, melléképületek, vízmű stb.) álló, közvilágítással, vízhálózattal, telefonnal rendelkező kis, mini település.

E helyen oktatási, lelkigyakorlatos központot és társadalmi rehabilitációs otthont szeretnénk létesíteni és működtetni. A házak különböző méretűek, de alapos felújításra szorulnak. Örömmel hirdetem, hogy a település már él! Ott lakik a gondok és családja, valamint 7 fő börtönből szabadult, illetve más, büntetését töltő személy is, akik szorgalmasan dolgoznak a település rendbehozatalán, felújításán.

Istentől kaptuk! Mert Kunszentmiklóstól nem messze kaptuk, ahol a plébános, a Társaságunk aktív tagja, vállalta a felügyeletét, mert mindjárt akadt egy ezermester, szorgalmas, tisztességes és az embereket irányítani tudó gondok, mert az objektum nevét nem nekünk kellett kitatálni, az ősi helyrajzi neve: Alsószenttamás... Imádkozzunk Mennyei Atyánkhoz! Köszönjük meg adományát, és kérjük, továbbra is gondoskodjon fennmaradásáról és fejlődéséről!

De hálátlanság volna megfeledkezni Isten esz-közeiről és kezeiről! Jelen esetben a Büntetés-végrehajtási Testületről, vezetőiről és a közvetlen átadóról, az Állampusztai Börtön és Fegyházról, illetve annak gazdálkodó szervezeteiről, az Állampusztai Mezőgazdasági és Kereskedelmi Kft.-ről, akik e birtokot, a volt börtöngazdaságot: Burját számunkra átadták! Imádkozzunk értük!

Amen.

PETRUS CEELLEN

RÁCSOK MÖGÖTT

Mikor az Utolsó Ítélet idején
előtted állok,
bűneim lajstromát
nem tartod elém.

Vádiratod
az életem könyve
néhány sötét fejezettel
és néhány komor oldallal.

Bűneim fognak
agyonnyomni engem –
de Te nem ítélsz el
soha.

Te fogsz engem felmenteni,
mert a Te Szíved nagyobb,
mint az én összes vétkem és tartozásom!

Petrus Ceelen: Rácsok mögött

Kiadja: Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Ára 200 Ft.

Külföldön élőknek: 10 USA \$ vagy ennek megfelelő értékű valuta. Az összeg a postaköltséget is tartalmazza.
Megrendelhető a kiadónál.

Minden Munkatársunknak és Olvasónknak

**KEGYELEMTELJES
KARÁCSONYT
és
BOLDOG ÚJ ÉVET
KÍVÁNUNK!**

Diakónia: a szeretet, az ige és az oltár szolgálata

(Diakónusok az egyház és a társadalom peremén élők lelkipásztori gondozásában)

E lapokon a következő évben az állandó diakonátusról, az egyház ezen régi-új intézményéről, a diakónusok tevékenységéről, lelkeségéről olvashat a kedves Olvasó. Hogy kerül a téma a *Jobb lator*-ba? A Mécses Lelkiségi Mozgalom nagyon közel áll a diakonátus lelkeségéhez, mondhatnám a diakónia és a diakonátus egyik nagyon markáns megfogalmazója. Cikksorozatunkkal és a magyarországi diakonátus bemutatásával az a célunk, hogy felhívjuk a megvetettek lelki és szociális gondozását végzők figyelmét erre az egyházi szolgálatra. Azt szeretnénk, ha írásokkal, hozzászólásokkal, reflexiókkal e rovatban elindulna egy együtt-gondolkodás a diakónusok és a megvetettek testi-lelki gondozását végzők között, hiszen ez a két terület oly szorosan összekapcsolódik, hogy a kölcsönös tapasztalatcsere csak mindannyiunk javára válhat. Várjuk Olvasóink hozzászólásait és kérjük együttműködésüket.

A II. Vatikáni zsinat visszaállította a diakonátus ősi intézményét az egyházban mint önálló, életreszólóan gyakorolt hierarchikus fokozatot:

„A hierarchia alsó fokán állnak a diakónusok. Ők nem papságra, hanem szolgálatra» kapják a kézrátételt. Szentségi kegyelemben megerősödve szolgálnak Isten népének a liturgia, az ige és a szeretet diakóniájában, a püspökkel és papi testületével közösségben” (Lumen gentium n. 29.).

1968-ban szentelték az első állandó diakónusokat, azóta a diakonátus az egyház egyik legdinamikusabban fejlődő intézményévé vált. 1996 második felében a világegyház 112 országában már 22.250 diakónus teljesít szolgálatot. (Magyarország 10 egyházmegyéjében ma 32 állandó diakónus tevékenykedik.) Nagyobb hányaduk nem főállásban egyházi alkalmazott, hanem polgári foglalkozásból tartja el magát és családját, s polgári foglalkozása mellett gyakorolja a szent szolgálatot. Döntő többségük házas ember, bár kisebb számban vannak nőtleneket vállalók is. II. János Pál pápa a diakonátus újrabevetését és virágba borulását a Zsinat egyik legértékesebb gyümölcsének nevezi, mivel a diakónusok a lelkipásztorkodás új színfoltját hozták az egyházba. 1987 szeptemberében, az Egyesült Államokban (megjegyzendő, hogy a diakónusok több mint fele Észak-Amerikában él) több ezer diakónus és házastársa előtt mondta:

„... ti jelenítitek meg a *Szentlélek működésének nagy és látható jelét* a II. Vatikáni zsinat után, amely az állandó diakonátus visszaállításáról gondoskodott az egyházban. E gondoskodás bölcsessége nyilvánvaló nagyszámú megjelenések és gyümölcsöző szolgálataitok láttán. ... Nagy vigasztalással tölt el az a tudat, hogy annyi diakónus kapcsolódott be a *rászorulóknak*: a betegek, a letiportak és bántalmazottak, a fiatalok és öregek, a haldoklók és gyógyászók, a siketek, vakok és sérültek, a házasságukban szenvedők, a hajléktalanok, a kábítószeresek áldozatai, foglyok, menekültek, az utca emberei, a falusi szegények, a faji és nemzeti megkülönböztetés áldozatai és sok más *közvetlen szolgálatába*.” Amint Krisztus mondja: „Valahányszor ezt tettétek egynek legkisebb testvéreim közül, nekem tettétek” (Mt 25,40).

A diakónusok jelenléte nemcsak egyszerűen azzal gazdagítja az egyházat, hogy a papság segítséget kap sokasodó feladatai ellátásában, hiszen a diakónusoknál sokkalta több *világi* kapcsolódik be segítőként a lelkipásztori szolgálatba. A diakónusok nagy része nem papi feladatokat vállal át, hanem a papok mellett *sajátos* diakónusi feladatkört lát el. Az állandó diakónusok nem *mennyiségileg*, hanem *minőségileg* jelentenek újat és sokat a lelkipásztorkodásban. A diakonátussal *új típusú* felszentelt személy jelent meg a lelkipásztorkodásban. *Kada Lajos* érsek, aki a Szentségi és Isteniszteleti Kongregáció titkáraként hét éven keresztül világegyházi szinten foglalkozott az állandó diakonátussal, így jellemzi jelentőségüket: *„A püspökök és papok felszentelt segítőköt kaptak azokra a feladatokra, amelyek ellátására a világban élők, és arra jól képzett diakónusok alkalmasabbak.”*

Mit is jelent ebben a mondatban az *„arra jól képzett”* kitétel? Semmiképpen sem valamiféle „elit-tudatot” a világiakkal, vagy éppen a papokkal szemben. Arról van szó, hogy a diakónusok döntő többsége valamilyen *emberközeli, segítő* hivatást (medicina, ápolás, pedagógia, szociálpedagógia, gyógypedagógia, pszichológia, klinikai pszichológia, mentálhigiénés ismeretek, szociális munka, andragógia, gerontológia) gyakorolt, vagy gyakorol. (Ha nem ez az alapképzettségük, akkor a diakonátusra való készülés során sajátítják el *valamely* segítő foglalkozás alapvető ismereteit.) Világi segítő foglalkozásuk mellett természetesen nagyon alapos teológiai képzésben is részesülnek, hiszen nem egyszerűen „felszentelt segítők”, hanem a rászorulóknak lelkipásztorai. Ez teszi őket képessé arra, hogy tevékenységükkel a lelkipásztorkodás *új területei* nyílnak meg a klérus előtt, hiszen sajátos szakképesítései és szakmai gyakorlatuk újabb és újabb pasztorális célcsoportok elérését teszik lehetővé (pszichés vagy mentális betegségekben szenvedők, szenvedélybeteg, értelmi fogyatékosok, szociálisan hátrányos helyzetű, többnyire deviáns csoportok, elmagányosodott idősek, haldoklók, börtönben lévő és börtönből szabadultak, prostituáltak stb.). A diakónusok azokon a területeken tevékenykednek eredményesen, ahol az ínség

egyszerre *vallási és szociális*. „Akaratlanul a Jakab levél intelme kell hogy eszünkbe jusson, amikor bármilyen szempontból elesett emberrel találkozunk: „*Ha valamelyik testvérnek nem volna ruhája és nem volna meg a mindennapi tápláléka, és egyiketek így szólna hozzá: „Menj békében, melegedj és lakjál jól”, de nem adnátok meg neki, amire testének szüksége van, mit használna?”* (2,15–16). A diakónusok a társadalom és az egyház peremén élők között szentségileg megjelenítik a *szolgáló és gyógyító* Krisztust, aki „*azért jött, hogy megmentse, ami elveszett* (Mt 18,11), aki „*felvette a szolgálata alakját*” (Fil 2,7), s „*aki nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon.* (Mk 10,45).

A diakónusok szolgálatában „*szentséggé válik az egyház szolgálata*” (II. János Pál), tevékenységük *egyházi tanúságtételle* válik. Munkájuk, létük és jelenlétük folyamatosan felhívja a hívő közösség figyelmét arra, hogy az egyház nem mondhat le a rászoruló és megve-

tettek szolgálatáról, s hogy a diakónia gyakorlása minden közösség elengedhetetlen feladata. Az egyháznak erről az alapfunkciójáról tesznek tanúságot *igeszolgálatukban* és *liturgikus szolgálatukban* is. A diakónusok asszisztálnak a szentmisén, felolvassák az evangéliumot, szentbeszédet tartanak, esketnek, keresztelnek, vezetnek a hívők istentiszteleti ájtatosságait, esetleg pap nélküli közösségekben – plébános irányítása mellett – ellátják a közösség vezetésének szolgálatát.

A dinamikusan fejlődő diakonátus is *egyik jele* annak, hogy a zsinati szellemben megújuló egyház (s benne a Mécses Lelkiségi Mozgalom is), az idők jeleire figyelve, komolyan veszi a rászoruló *teljes*, azaz a test-lélek egy-egyét szem előtt tartó (lelki)gondozását.

(Molnár Ferenc)

Hogyan értendők Krisztus titkai, amelyeknek szolgálói vagytok? Mélyenszántó leírást adott nekünk Szent Pál az imént hallott idézetben. A *központi titok* így hangzik: Istennek, az Atyának dicsőséges terve, *hogy a mennyben és a földön mindent Krisztusnak, szeretett fiának fősége alatt egyesítsen*. Ezért van minden megkeresztelt ember eleve elrendelve, kiválasztva, megváltva és megpecsételve a Szentlélekkel. Istennek ez a terve van életünk és a világ életének középpontjában.

Ha azonban minden megkeresztelt embernek küldetése van e megváltó terv szolgálatára, miben áll akkor a ti diakónusi szolgáltatók sajátossága? A II. vatikáni zsinat kifejti, hogy a *kézzrátéttel közölt szentségi kegyelem* képessé tesz titeket arra, hogy különleges hatékonysággal töltsétek be az ige, az oltár és a szeretet szolgálatát (vö. Ad Gentes 16). A *diakónus szolgálatában szentséggé válik az egyház szolgálata*. A titek nemcsak egy szolgálat a többi között, hanem tényleg – amint VI. Pál jellemezte – „hajtóerő” az egyház diakóniájához. Fölszentelésekkel hasonlatok Krisztus szolgálai szerepéhez. Ez azt is jelenti, hogy az *ő szolgáló egyházának is élő jelei vagytok*...

Ha szem előtt tartjuk a *diakónia* mélységes lelki természetét,

akkor jobban értékelhetjük a *szolgálat azon három területének egymással való kapcsolatát*, amely hagyományosan a diakonátushoz kapcsolódik, vagyis az ige szolgálatát, az oltár szolgálatát és a szeretet szolgálatát. A körülményektől függően egyikük vagy másikuk különleges hangsúlyt kaphat egy diakónus egyéni munkájában, de ez a *három földadat elválaszthatatlanul összetartozik, hiszen mindegyik Isten megváltó tervét szolgálja*. Ez azért van így, mert Isten ígéje okvetlenül az oltárhoz, Isten eucharisztikus imádasához vezet; ez az istentisztelet pedig új életmódhoz vezet, amely a szeretet konkrét tetteiben fejeződik ki.

E szolgálat egyaránt jelenti *Isten és a felebarát szeretetét*. Amint János első levele tanít minket: „*Aki nem szereti testvérét, akit látott, nem szeretheti Istent, akit nem látott ... Aki szereti az Istent, szeresse testvérét is*” (1Ján 4, 20–21). Hasonlóképpen a szeretetnek azon tettei, amelyek nem Isten igéjében és az istentiszteletben gyökeresnek, nem hozhatnak maradandó gyümölcsöt. „*Nélkülem – mondja Jézus – semmit sem tettek*” (Jn 15,5). A szeretet szolgálata megerősítést nyer az evangélium minden lapján; a *szív állandó és gyökeres megtérését kívánja*...

Kétségtelen, hogy a *mai világban* tág lehetőségei vannak ennek

a szolgálatnak kezdve a szeretet-szolgálat legegyszerűbb jótetteitől egészen addig, hogy valaki a leghősiesebb módon megvalósítsa az evangélium radikális követelményeit. Körülöttünk sok testvérünk él *szellemi vagy anyagi szegénységben*, vagy akár mindkettőben. Így a világon még sok nép él elnyomás alatt, akár a *társadalmi igazságtalanság* miatt, akár úgy, hogy meg vannak fosztva alapvető joguktól. Megint mások amiatt gyötrődnek és szenvednek, hogy *elvesztették hitüket* Istenben, vagy kísértve vannak a remény földadására...

Cselekvő szerep vállalása a társadalomban hozzátartozik minden keresztény keresztiségi küldetéséhez, életállapotának megfelelően, de az állandó diakónusnak *különleges tanúságot kell tennie*. Szentelésének szentségi kegyelme arra való, hogy megerősítse, és erőfeszítéseit gyümölcsözővé tegye, minthogy éppen *világi elfoglaltsága* teszi hozzáférhetővé számára azt a világi szférát, amely a klérus más tagjai számára általában elérhetetlenek. Ugyanakkor az a tény, hogy az egyház felszentelt szolgálója, sajátos dimenzióba helyezi erőfeszítéseit azok szemében, akikkel együtt él és dolgozik.

(II. János Pál pápa)

Mi vagyunk Krisztus kezei

Krisztusnak

– *ma nincs más keze, csak a miénk,
amellyel művét folytatni akarja;*

– *nincs más lába, csak a miénk,
hogy az embereket az Ő útján
vezesse;*

*nincs másik ajka, csak a miénk,
hogy az emberek előtt
megnyilatkozzék;*

– *nincs más segítsége, csak a miénk,
hogy az embereket megnyerje
magának;*

– *mi magunk vagyunk a Biblia,
amit tömegek olvasnak;*

– *mi vagyunk Isten utolsó,
szavakba és tettekbe foglalt
örömhíre.*

De, jaj, mi lesz,

– *ha az írás olvashatatlaná,
vagy hazuggá válik?*

– *ha kezünk mással lesz tele,
s nem az Ő dolgaival?*

– *ha lábunk oda visz,
ahová a bűn kísérti lépteinket?*

– *ha ajkunk olyat hirdet,
amit Ő maga elutasítana?*

*Hogyan is tudnánk Őt szolgálni,
ha nem Őt követjük?*

(13. századi ima,
Molnár Ferenc fordítása)

Az előítélet

Az előítélet tényleges ismeret nélkül való vélemény- és ítélet alkotás arról, amit, vagy akit képtelenek vagyunk elfogadni. Nem tudjuk, vagy nem akarjuk elfogadni, mert féltjük magunkat tőle. Attól félünk, hogyha nem tartanánk „őt” távol magunktól, akkor talán még az is kiderülhetne, hogy jobb nálunk, és ebben a feltételezett „jobb-ságban” szembesülnünk kellene saját rosszaságunkkal. Ez aztán alaposan megingathatná vele szemben képzelt morális fölényünket, és alaposan megtépázhatná én-képünket is. Mit tegyünk hát?

Sokszor a legolcsóbb megoldáshoz folyamodunk: belevetítjük félelmeinket, kicsinyes fenntartásainkat a bizalmatlanul kezelt személybe, tárgyba, vagy jelenségbe és ezek alapján okot teremtünk magunknak arra, hogy leki-snyeljük.

Enünk automatikus önvédő mechanizmusa ez, a magunkról alkotott pozitív kép megőrzésének egyik eszköze. S minél inkább ragaszkodunk ehhez a gyakran agyonretusált és túlszínezett képhez, annál több előítéletre van szükségünk. Ugyanis az előítélet többnyire valamiféle kisebbségi érzés eleve kudarcra ítélt kompenzálása. Ha valamit, vagy valakit – mint „elő-elíteltet” – alapos tényfeltáró vizsgálat és tárgyalás nélkül a vádlottak padjára ültetünk magunkban, attól még nem remélhetjük személyiségünk megerősödését. Sőt, inkább az ellenkezője következik be.

A leggyakrabban azok hoznak előítéletet másokról, akiknek nincs elég önismeretük és ezért nemcsak másokkal, de saját magukkal sincsenek tisztában. Ezek az emberek nem ismerik saját értékeiket – amelyeknek örülhetnének és amelyek megelégedéssel tölthetnék el őket –, de ugyanakkor a hibáikkal sincsenek tisztában. Mivel nincs bennük harmónia, képtelenek magukat elfogadni. Így aztán nem találják helyüket. Belső bizonytalanság gyötri őket. Másokhoz való viszonyukat többnyire hullámozó érzelmek és vaktában hozott előítéletek határozzák meg.

Ahhoz, hogy kiszabaduljunk előítélkező természetükből, legelőször is alapos önismeretre van szükségünk. Ez – a még fel nem ismert értékeink mellett – természetesen fájdalmas szembesülést jelent a hibáinkkal is. Aki azonban gyengeségből nem vállalja ezt az önmaga árnyékával való nyílt küzdelmet, annak sohasem adatik meg ennek a nemes lovagi tornának a jutalma: a megbocsátás.

Mert az önismeret mezején nem vérontás folyik, a cél nem hibáink lemészárlása. A küzdelem nem a rossz tulajdonságainkkal való végső leszámolást jelenti, hanem pontos számbavételüket és megismerésüket. Ez is elég nagyküzdelem az önmagával eddig elégedett önértékünknek.

És érdekes módon a megbocsátás nem az „ellenségnek” szól, hanem saját magunknak. Persze, ez nem a hibáinkba való tehetetlen belenyugvást jelenti és nem is valami olcsó feloldozást a felelősség alól, hanem esendő emberi természetünk elfogadását azzal a szándékkal, hogy elszenvedve a bennünk időről-időre kiújuló „rosszszal”, mégis megpróbálunk jobbak lenni. Ez benső harmóniánk alapja. Akiben ban elég irgalom, ahhoz, hogy megbocsásson magának, az már nem szorul arra, hogy a magában gyűlölt bűnöket előítéletekkel másokba vetítse, és így reméljen kétes benső megtisztulást. Így függ össze az előítélet, az önismeret és a megbocsátás. De a cél egyszerűen csak az: hogy jók legyünk.

Simon András

Apostolkodás

Eredményközpontú világunkban sokakban gyakran felmerül a kérdés: vajon melyik a hatékonyabb apostolkodás: meggyőző szavakkal, okos tanítással – vagyis komoly felkészültséggel – érvelni Krisztus mellett, vagy pedig különösebb magyarázkodás nélkül, egyszerűen „csak” gyakorolni a szeretet cselekedeteit, úgy, ahogy az élet elénk hozza.

Természetesen nem lehet egyértelmű választ adni erre a kérdésre, hiszen az értelemre ható szóbeli meggyőzés és a szeretet szívre, érzelmekre ható cselekedetei egyáltalán nem zárják ki egymást. Sőt, szükségszerűen egymás kiegészítőiként hatékonyak csak igazán.

Annak az apostolnak, aki a szavak erejét használja fel arra, hogy Krisztust hirdesse a világnak – mert erre kapott hivatást – nyilván nem jut ideje arra, hogy egész napját a szegények és a betegek ápolásával töltsse, mert gyógyító beszédeihez éppen az Istennel való egyedüllét meghitt csendjéből meríthet erőt. S ha élete idejét úgy emészt fel ebben a szolgálatban, hogy beszédeivel ezeket vezet el az Istenhez, vajon ki merné a szemére vetni, hogy csak beszél-beszél, de nem cselekszik. Hiszen az ő esetében éppen a beszéd a szeretet cselekedete.

Ugyanakkor egyáltalán nem biztos, hogy a szeretet cselekedeteit látszólag buzgó igyekezettel gyakorlók között mindenki teljes odaadottsággal áldozza fel magát. Mert a jóság – kívülről csak egyféleképpen látható – tettheinek gyökerei épp úgy eredhetnek menekülésből, gőgből, öngigazolásból, vagy tüntető „alázatból”, mint Krisztus iránti elhivatottságból.

Menekülésből, vagyis, hogy inkább elégetem magam a jóság cselekedeteinek oltárán – hogy „szó ne érje a ház elejét” – csak a szívem titkait ne kelljen átadni Istennek. Ilyenkor tulajdonképpen a személyiségem legbensőbb szobájába kopogtató Jézus elől menekülök az irgalmasság külső cselekedeteibe.

Az a gőg is vezérelhet, hogy valamely belső hiányomat kipótoljam. Hiszen a magával elégedetlen és a Krisztusban még feloldódni nem tudó ember kényszerű önbólja. Az ilyen ember sokszor különleges jócselekedetekre ragadhatja magát, amelyekre „méltán” büszke lehet, s amelyek kiemelten előkelő helyet biztosítanak számára a jótétevek sorában. A gőg nem a sikertől vagy sikertelenségtől függ, ugyanis ennek megítélése teljesen szubjektív lehet. A gőg – amely nem a szeretet meleg sugaraival, hanem az öndicséret hideg műfényével veszi körül az Ént – végül is tisztán látható jele annak, hogy nem tudunk még lemondani a világ elismeréséről. A gőg ugyanis az Istennel való bensőséges kapcsolat hiánya. Elismerésre mindannyiunknak szüksége van. Ám amíg az átadott életű ember a bensőjében lakó Krisztusból merít, addig a Krisztusban még gyökértelemek a gőgre, vagyis önelismerésre van szüksége ahhoz, hogy ezt a jó érzést kicsiholja magából. Öngigazolásból is fakadhat jótékonykodás, hogy lám, mégiscsak van bennem szeretet. Ezen az úton lehet legfájdalmasabban megtapasztalni, hogy a szeretet cselekedeteit jóság nélkül is végre lehet hajtani. Ilyenkor nem a szeretetet éljük, hanem csak *cselekedeteiket gyakorolunk*. Ha a keményszívűségem miatt képtelen vagyok belülről áradó jósággal szeretni, akkor kettőt tehetek: vagy térdre borulok és engedem, hogy Isten összetörje, aztán gyógyítsa a szívem; vagy pedig továbbra is keresztény kötelességből, elhidegült lélekkel, jóság nélkül teszem a jót másokkal. Az akarat kényszeréből születő „jóságnak” ezeket a cselekedeteit nyugodtan nevezhetnénk akár (ön)adminisztratív szeretetnek is, amely statisztikailag is kimutatható jócselekedetekben látja igazolva önmagát.

A tüntető „alázatból” származó jócselekedetek annak a sértült léleknek a sajátjai, aki „fennkölt” hivatásával valahol összeegyeztethetetlennek tartja, hogy „megváltó energiáit” csip-csup kis jótettekben váltsa aprópénzre, de mégis megteszi. Tüntetően igyekszik bizonyítani maga és mások előtt is, hogy ő nemcsak okos, de jó is. Mivel hiányzik belőle az irgalom, e „jóság” elszenvedése inkább összefacsarja, mint megenyhíti a szíveket.

„Ne ítéljetelek, hogy meg ne ítéljenek. El ne ítéljetelek senkit, hogy titeket se ítéljenek el” (Lk 6,37).

Nem mondhatom tehát, hogy az egyszerre százezrek értelmére és szívére ható prédikátor többet tesz Jézusért, mint az utcáról haldoklókat felszedegető, halkszavú szent. És azt sem állíthatom, hogy egy személyes kapcsolat szeretet-fürdőjében megújult lélek többet ér, mint annak a tömegnek a mérhetetlen megindultsága és lelki megnyílása, amelybe a Szentlélek kifürkészhetetlen úton oltja be a megtérés kegyelemsugarait. Nem mondhatom, mert nem tudhatom. A Szentlélek ott fű, ahol akar, működését ésszel fölfogni a legcsillogóbb emberi értelmet is térdre kényszerítő, meddő próbálkozás volna. Kár is ezzel kísérletezni. Azt azonban nyugodt lélekkel kijelenthetjük, hogy Jézussal való bensőséges kapcsolat nélkül a szavakban csillogó értelem, vagy a csendben munkálkodó szeretet sem lehet igazán hatásos. Mert ez a titok nem a szavakban, vagy a tettekben van, hanem a személy átadottságában. Abban a meghatározó felismerésben, hogy minden Jézusért, őerte, őbenne és őáltala történik.

Aki a Krisztusért való munkálkodásban túl nagy jelentőséget tulajdonít magának, vagy nélkülözhetetlennek kezdi érezni magát – kibújva ezzel az elvonulás és az újra feltöltődés kötelezettsége alól –, az félő, hogy máris mellékösvényre tévedt.

Aki a maga apostoli munkáját a „megtérített”, vagy frissen becserkészett lelkek száma alapján hasonlítja össze mások apostoli munkájával, és egyáltalán akiben felmerül az összehasonlítás igénye, az már eltávolodott attól a misztikus és mégis mindennap megélhető igazságtól, hogy minden Krisztusban van elrejtve. Hiszen tudhatjuk, hogy nem mindig az aratja le a termést, aki a magot vetette. S ki tudja valóban megtért-e mindenki, aki ezt vallja magáról, vagy akiről mi szeretnénk azt hinni, hogy a mi szavunkra fogadta be az Istent?

Az apostoli munka lényege a személyes szeretet kisugárzása. A lélektől-lélekig érő szeretet meleg áramlása, amelynek hátterében nem a megtérítés, hanem a megajándékozás szándéka áll. A többi Istenre kell bízni.

Ne legyünk eredményhajhászok, mert lehet, hogy személyes szeretetünkkel azt is közelebb vezettük Istenhez, aki életünket látva ugyan nem válik rögtön hívővé, de felébred benne az emberi jóság és az igény, hogy több legyen annál, ami eddig volt.

Ugyanakkor lehet, hogy százakat vezettünk már Istenhez egyszerű keresztény szeretetünkkel, anélkül hogy tudnánk róla. De gondoljuk csak el, talán jobb is, ha nem tudjuk. Lehet, hogy magunk is megijednénk attól a kegyelemtől, amellyel az Úr rajtunk keresztül vonzotta magához őket.

Az Isten szeretete mélységeket feltáró hatalmas titok, amelyeknek mindenki részese lehet, aki merész ugrással beleveti magát.

Simon András

Dr. Dékány Vilmos püspök úr homíliája

1996. szeptember 29-én Máriabesenyő 1996.

Jézus példabeszédében az apa felszólítja két fiát, hogy menjenek ki a szőlőbe dolgozni. Az egyik igent mond, de nem megy ki, a másik ellenkezik, de később kimegy. A hasonlat történeti helyzetet ábrázol: az ószövetségi nép fogadkozott és várta a Megváltót, de amikor eljött, visszautasította; a pogányok a maguk útját járták, de az evangélium hívó szavát meghallották.

A kép azonban egyéni életünket is jól jellemzi. Isten ugyanis felszólít minket is a neki tetsző élet vállalására és vannak, akik elindulnak, de csakhamar leállnak; és vannak, akik sokáig vonakodnak, a végén mégis útrakelnek...

De nemcsak egyéni életemet láthatom ebben a példabeszédben megjelenítve, hanem mint diakónus felszólítást is hallhatok Jézustól: Menj el te is ezek közé az emberek közé, légy apostol és hívjál mindenkit az én szőlőmbe. Ehhez megadom neked a bátorság, a tudás és az erős akarat kegyelmét, neked és mindazoknak, akiket majd megszólítasz!

Tegyük fel a jézusi elbeszélés kapcsán a gyöttrő és egyben vigaszt remélő kérdést: vajon miért lesz az igazból bűnös és a bűnösből igaz? Mi az oka annak, hogy az emberek vallási életében is bekövetkezhet a 180 fokos fordulat?

1. Miért lesz az igazból bűnös?

Először is azért, mert az emberből soha nem hálnak ki a bűnök csírái. Rossz hajlamainkat, vágyainkat kétségtelenül megrendszabályozhatjuk, mihelyt azonban alábbhagy az éberség, egy kicsit is gyengül az önuralom, ezek nyomban követelőznek. A hamu alatt ott lappang a parázs, de ha egy kis szél támad és elfújja a hamut, rögtön újra izzani kezd a parázs és lehet vele tüzet gyújtani. Ezért nem szabad soha abbahagyni a kegyelemért való imádságot, az önmegtágadást és a bűnalkalmak kerülését. Alkalom szüli a tolvajt... Aki áll, vigyázzon, hogy el ne essék.

Az igazak gyakran csúsznak le azért is, mert fejlődésük abbamaradt. Azt gondolták, hogy mivel ők vallásosak, már nem lehetnek tökéletesebbek. Az önelégültség minden téren veszedelmes, de különösen az a vallási életben. Aki elégedett önmagával, abban nincs szeretet. Ha szeretné Istent, szeretné az embereket is, és pedig egyre jobban, és ez megmentené a bukástól.

Az is lehet, hogy az igaz csak látszott igaznak; mások és saját szemében rendes ember volt, valójában azonban nem. És nem kell itt titkos erkölcsi fertőre gondolni, hanem arra, hogy hívő ember vallásossága kimerül a külsőségekben: a nem lényeges vallásigyakorlatok pontos teljesítésében, a pusztán parancstartó erkölcsben, vagyis a farizeusi lelkiületben. Az ilyenekkel jól tesz az isten, ha elengedi őket és engedi elbukni, ha már másképp nem jönnek rá arra, hogy lelkük kiüresedett, hogy nem a hit és szeretet éltette őket, hanem csak a látszat és a megszokás. Csak az a fontos, hogy az ilyen elbukott észhez térjen, ne „haljon meg igazságtalanságban, melyeket elkövetett” (Éz 18).

Ezek tehát azok, akik először igent mondtak, de aztán nem tettek semmit.

2. És miért lesz a bűnösből igaz?

Ha a bűnös megtér, az mindenképpen a kegyelem műve. Az egyes emberek lelkében az elveszett lelkiéletet pótolhatja és millió lélekben csakugyan vissza is pótolja a kegyelem. És hogyan pótolja? A megtérés, a bűnbánat, a feloldozás által. Milyen csodálatos megújítása ez az életnek! És milyen titokzatosak az útjai!

Szent Pált az üldözők sorából hódítja el a kegyelem, s pillanatok alatt mint a villám járja át egész bensejét; Ágostont az érzéki mámor bilincseiből szabadítja fel; egyiket a történelmi, másikat a bölcséleti tanulmányok útján vezeti el a világosságra; ezt a váratlan sorscsapás, egy gyász eset, azt egy jóbarát figyelemzavaró szava; emezt az istentisztelet bensőséges élménye, amazt a katolikus erkölcs tan szigorúsága és tisztasága által téríti Istenhez... Istenhez senki sem mehet, csak akit ő vonz. Se hitet, se igaz életet nem lehet kezdeni kegyelem nélkül. Hogy mennyire így van, csak egy példa a sok közül.

1956-ban halt meg a világhírű olasz író, G. Papini. Egyike azoknak, akik nagyon messziről jöttek, de később Jézus ügyének nagy szolgálatot tettek. Életét röviden így lehetne összefoglalni: Radikális istentagadóból radikális keresztény lett. A harcot 20 éves korában kezdte meg a vallás ellen, egy folyóirat hasábjain. Irtóztott mindentől, amit mások valaha mondtak, amit mások valaha írtak. Önmagától egészen megszárdult. Próbálkozott spiritizmussal, aztán összeszedett mindent, amit szépnek látott az indiai, kínai és görög filozófiában egészen a modern áramlatokig. Nyugtalanosága azonban csak nem szűnt meg. A „Nekem vége van” c. írásában már úgy érzi, hogy nincs más megoldás számára, mint életének eldobása. Utolsó próbaként csatlakozik az anarchistákhoz, és itt annyira erkölcstelen ingoványokban sodródik, hogy hamarosan kétszer is bíróság elé kell állnia.

„De ahol elárad a bűn – írta Szent Pál – ott túlárad a kegyelem.” Ha igen nagy kerülővel is, de Papininek is el kellett jutnia Krisztushoz. Élete megnyugodott, lelke megtisztult. Vívódásainak eredményeként megírta könyvét, „Krisztus történetét”, amit ma 15 nyelven olvas az emberiség.

Élete legutolsó éveiben megírta „Az ördög” c. könyvét. Ebben az agg író azt a véleményét fejt ki, hogy az Úr „egy szép napon megbocsájt majd a Sátánnak és eltörli az eredeti bűnt.” Nyilvánvalóan tévedett és könyve ezért a tiltott könyvek jegyzékére került. Egykori barátai, az egyház ádáz ellenségei azt hitték, hogy ez az eset Papinit még egyszer visszahozza közéjük. De tévedtek, mert a világhírű író alávetette magát az egyház fegyelmeinek és hitű katolikusként halt meg... Először nem akart a szőlőbe menni – hogy Jézus hasonlatánál maradjunk – de később beáll a munkába.

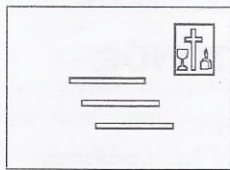
Az igaz útra terés alapja lehet aztán a bűn szátkutója is. Előbb-utóbb mindenki rájön, hogy egyetlen valami hozza meg a szív békéjét: a szeretet.

Aztán a lelkiismeret sem vész ki mindenestől az ember életéből sohasem. El lehet aldatni, de bizonyos alkalmak felébresztik. Csak nem szabad erőszakkal elaldatni...

A példabeszédben együttal igazolódik Jézus korábbi mondanása: Az elsőkből könnyen utolsók, az utolsókból pedig elsők lesznek. A lenézett bűnösök készséges szívvel tartottak bűnbánatot Keresztelő János és Jézus szavára, és így megelőzték azokat, akik szájukkal készségesnek mutatkoztak Isten szolgálatára, valóban pedig hitetlenek maradtak.

A példabeszéd figyelmeztet is valamire: Ne ítéljünk sohasem a külső látszat alapján. Az számít, ami az ember szívében és fejében van. Ne az igazságon elsősorban, hogy mások milyenek, hanem igyekezzem a magam életét minél jobban Isten akaratához igazítani.

Mint diakónus akár mindennap találkozhatom ilyen emberekkel. Imádságos élettel, tudással, szerető segítőkészséggel legyen azon, hogy akik Jézus útján elindultak, mindvégig kitartsanak; akik pedig vonakodnak elindulni, előbb-utóbb rátaláljanak erre az útra. Soha ne felejtsem el, hogy Jézus a diakonátus szentségében munkatársává fogadott, számít rám és általam is boldogabb akarja tenni ezt a világot.

A MÉCSEKES Levelező Szolgálat hírei

Kedves Levelező Társunk!

Ahogy előző értesítésünkben jeleztük, a Mécsekes Szeretetszolgálat Levelező Klubjának 1996/97. évi találkozóin neves börtönpszichológusokkal foglalkozó szakemberek előadásait hallgathatjuk meg és lehetőség nyílik saját problémáinkkal kapcsolatos tanácskérésre is.

Elsőként, a szeptemberi összejövetelen, Dr. Jalsovszky

Györgyné ügyvéd volt segítségünkre. Egyik levelezőtársunk felolvasta pártfogoltja levelét, melyet jogi ismeretek nélkül nem lehetett volna érdemben megválaszolni.* Ebből a konkrét esetből kiindulva ismerhettük meg, melyek a helyes lépések egy ilyen jellegű ügyben. Erről szól az előadásról készült összefoglaló is, melyet szeretettel küldünk minden társunknak.

A találkozón új tagjaink között köszönthettük Csobánkáról Tarzicia nővért és a Jó Pásztor Nővérek két képviselőjét is, akik mindannyian a társadalom peremén élők segítségét tekintik hivatásuknak.

Böszörményi Judit

* Dr. Jalsovszky Györgyné írása megjelenik a Mécsekes c. folyóiratban! (A szerkesztő).

LEVÉL A BÖRTÖNBŐL

Tisztelt Asszonyom!

Kívánom, hogy soraim a lehető legjobb erőben és egészségben találják Önt! A MÉCSEKES 7. évf. 7-8. számában olvastam sorait, amelyet a Mécsekes Szeretetszolgálattal levelező elítélteknek írt! Én nem tartozom ezen levelező körbe, de mivel értékes információt tartalmaz, így én is be szeretnék kapcsolódni ebbe a népes s értékes táborba levelezés céljából!

Mivel az Ön sorai határokat szab, én is szeretnék érzékelni valami, ami számomra a levelezésben igen fontos! Én kizárólag csak bibliai témával kapcsolatban szeretnék valakivel levelet váltani, levelezni! 1950. nov. 25-én születtem, nőtlen, gyermektelen vagyok! Eddig 25 évet töltöttem börtönben! E büntetésem szabadulási időpontja kb. 1999-es év eleje! A Bibliát, Isten üzenetét 1989 augusztus óta ismerem, de komolyan 1995 óta foglalkozom rendszeresen Jézus Krisztus üzenetével! Több tanfolyamot végzek egy időben levelező tagozaton, amelyek mindezideig kiváló eredménnyel végződtek! De a tanulást nem akarom abbahagyni, ezért van szükségem a Bibliával kapcsolatos levelezés mielőbbi beindítására, ha Ön nekem erre módot tud adni! Mert az Ésaías 53:6 Igevers is azt mondja, hogy ha nincs pásztor, a juhok eltévelyednek! Mai szóval: ha nincs levelező partner, elfelejtem mindazt, amit eddig tanultam! Ugyanis a Róma 3:12 ezt nyíltan kifejezi: Mindenki vétkezett, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül. De ha az Igét tovább figyeljük, a Róma 5:8 az Isten üzenetének lényegét fejezi ki:

Isten abba mutatta ki irántunk való szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk!

Jézus Krisztus nemcsak meghalt értünk, hanem feltámadott a halálból. Isten fejedelemmé és üdvözítővé emelte fel jobbjára, hogy megtérést és bűnbocsánatot adjon!

Tisztelt Asszonyom!

Én nem vonom kétségbe soraiban eltérő kérések sokaságát, de annyit szeretnék pár sorban írni, hogy nagyon sok sorstársamnak, akik csak levelezni szeretnének, még bélyegre sem tellik!

Személyemet illetően én dolgozom, s tudok venni, s adni is, ha látom szükségét a jó cél érdekében! De sajnós csodat én nem tudok tenni, hogy minden társamat, aki rászorul segítségemre, kisegítsem! Esetleg ha mód lehetne „portósan” küldeni levelet a Szeretetszolgálat részére, jobban s többen írnának!

Zárom soraimat abban a reményben, hogy kéréssem helyet talál, s orvosolható!

Fáradozását előre is köszönöm

Őszinte tisztelettel

*Seres István
elítelt, Budapest*

**A MÉCSEKES Levelező Klub Budapest
legközelebbi összejövetelét
1997. jan. 14-én tartja.**

Molnár János

SZÍVESEN CSINÁLOM, DE...

Öt éve, hogy Csorba József a kunszentmiklósi római katolikus egyházközségbe került, szívesen vállal minden értelmes munkát, amivel Istent szolgálhatja, és az emberek jobbulását elősegítheti. Hiszi és hirdeti, hogy a magyarságnak, Magyarországnak mindenekelőtt lélekben kell megújulnia, egyházi és jótékonyági tevékenységét ennek szellemében végzi. De a legszebb, leglelkesebben végzett munkába is bele lehet fáradni, ha túlzottan igénybe veszi az ember szellemi és testi energiáit. Úgy érzi jöhetne életébe egy békésebb, kevésbé szétforgácsolt időszak.

De mi is az a sokréti, szerteágazó tevékenység, ami miatt annyira igaznak érzett, egy a napokban olvasott idézetet, miszerint „rendben van, adok én amíg adok, de mikor kapok?”

Hat helységben végzi a plébánosi teendőket. Szalkszentmártonban tornyot építettek, most fognak a templomfestéshez. Kunszentmiklóson is kifestették a templomot, most készült el tízmillió forint értékben a tető. Kunadacsot is rendbekapta. Bábonyban sekrestyét és tornyot építenek. Peszárón is új templomot akarnak. Tasson rendbehozták a templomot, a plébániát, a barokk templom belső festése miatt nézeteltérésbe keveredtek a műemlékvédőkkel, akik úgy vélték, előnytelenül megváltoztatták a belső tér eredeti szépségét. Az ő véleménye szerint a hívek járnak a templomba, nekik kell elsősorban tetszedjen. Nem szereti a konfrontációt, nem akar összeveszni senkivel, úgy szeretné megoldani a kérdéseket, hogy senki se maradjon rossz szájjal, de az egyeztetések rengeteg időt, elpazarolt energiát igényelnek. Csak egy példa: mind a kollégium, mind az átmeneti otthon, mind az Alsószenttamáson most alakuló, formálódó intézmény számára igénybe vett nyugati segélyeket. A vámszabályok állandóan változnak, ő tartja magát a vámhivatal ajánlásához: mielőtt behoznának valamit az országba kérdezzék meg, mi az épp érvényes szabály. Ha kell ruhába csomagolják a szekrényeket, ha ruhabehozatali tilalom van, szekrényekkel rakják körbe a ruhát. Az egyház tulajdona egy százhusz személyes kollégium, ahova főleg a tanyasi gyerekek jönnek, azt is sínen kell tartani. A harminc személynek menedéket biztosító hajléktalan, átmeneti szállás működtetése, a vele való adminisztráció mindennapos törődést igényel. Foglalkozik közmunkára ítétekkel, akiket az egyházi intézmények körüli munkában alkalmaz, s amikor letelik az ítélet kiállítja a megfelelő igazolást. Közben természetesen misézni, keresztelni, esketni, temetni kell, irányítani az ifjúság hitoktatását. S akkor még nem beszéltünk a solti börtönszolgálatról. Legújabbán pedig a Büntetésvégrehajtás részéről a Mécses Szeretetszolgálatnak tartós bérletbe átadott hatvan hektáros ingatlan kihasználási lehetőségeit tervezgetik Dr. Majzik Mátyással, próbálnak pénzt szerezni a legcélszerűbb hasznosítás megvalósítására. Gyakran az imádságait is csak este tizenegy után van ideje elmondani. Van tehát mibe belefáradni. Szerencse, hogy a feladatokhoz erőt is ad Isten.

Mécs László:

A BÖRTÖNŐR

Lehet járási fogdában tömör,
nagybajuszú bácsi, vagy új észme-börtön
országos csősze: rab a börtönőr!

Hogy néznek rá és micsoda szemek!
Hiába jár felfegyverkezve állig:
álmában is raboktól remeg

Más rab megszökhet, bűvös madarat
küldhet rácsára kegy, tündér Szabadság,
mindhalálig börtönben marad.

Ha szól, szavában kulcs, bilincs csörög,
börtönt beszél mindig magára, másra:
raboknak rabja ő, s e sors – örök.

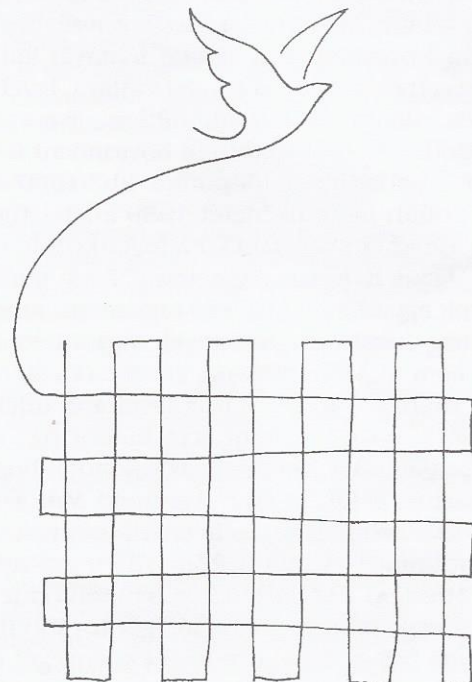
Raboknak rabja: soha nem mehet
kirándulásra, pillangót se foghat;
nem kvaterkázhat, soha nem nevet.

Más rab röhöghet úgy, belereng
a börtön boltja és a siralomház
kínjára épült társadalmi rend,

Ő nem nevezhet: az ember-mosoly
oly x-sugár, mely rácsot, rémuralmat
s kifutna minden bús fogoly.

Szánjuk szegényt, bár fegyházór: tömör
nagybajuszú bácsi, vagy új észme-börtön
országos csősze: rab a börtönőr!

(megjelent az Új Ember 1991. VI. 16-i számában.)

Simon András grafikája

HÍREK A BÖRTÖNBŐL

Tisztelt Elnök úr!

Sokan úgy vélik, olyan akadályok torlaszolja el életüket, annak útját, amelyeket nem lehet eltávolítani. Mi azonban – a korábban összegyűjtött tapasztalatainkkal felvértezve – most is feltételeztük, hogy a Szellem folyama legyőz minden akadályt, ha összekötetésben maradunk a Forrással. A börtönélet mindennapjaiban a forrásról persze legfeljebb a csatorna jut eszünkbe, s a korlátok, amelyek szorítanak, kötnek. Az Ön nevével fémjelzett Társaság azonban olyan erőközponttá lett szemünkben, hogy mi, akik a Holt-tengerhez hasonlóan mindig csak felveszünk valamit, s nem adunk tovább semmit, lassan élő vízzé változunk, s általunk társaink sem maradnak szárazak, s élettelenek. Olyan József Attilásan érezzük magunkat, amikor tudjuk: még nem vagyunk nagyok, de képzeljük azt. A könyvtáros asszisztensek kulturális tevékenységének eredményeként olvasóköri, duma-klub, német- és angol nyelvi szakkör működik eredményesen a Csillag falai között, egyre inkább megfelelve a művelődési szektor fogalmának. Gyakorlatilag működik a könyvtárközi kölcsönzés a Somogyi-Könyvtárral, s az Intézetparancsnok úr kilátásba helyezte a szerződés megkötését is.

Tartalmas, átfogó és színvonalas rendezvényeink hétről-hétre több mint 300 fogvatartottat mozgat meg, ami szerintem lehetőségeinket jóval meghaladja. Pályáztunk a számítógépes könyvtári adatbázis kialakítására valahol elakadt a BV. szűrőrendszerében, hiába kaptuk meg a JATE MICRO ISIS programcsomagját, amely még a 286-os gépen is futtatható. Sajnos, sok pályázatra módunk sincs nevezni, hiszen erre a perifériára egyetlen kiíró szervezet sem gondol, ezért a követelményeknek sem felelünk meg.

Meglepetés volt számunkra, hogy Kretovcics László plébános úr elkérte a főiskolára jelentkezők névsorát, bár azt tudtuk, Ön nem felejtett el bennünket, s nyáron megemlített továbbtanulási terveinknek próbál valóságot teremteni.

Még nem tudjuk, vajon az intézet vezetése engedélyezi-e részvételünket a magyar felsőoktatásban, mennyire sikerül egyeztetni a biztonságot a börtönművelődés perspektívájával. Tény, hogy a tanulni vágyók még sokáig az intézetben töltik szabadságvesztés büntetésüket, a megszerzendő képzettség pedig a fogvatartottak viselkedés- és gondolkodásmódjának javulását, új művelődési szokásrendek kialakítását eredményezné, természetesen hosszabb távon.

Hálás szívvel köszönöm Önnek – társaim nevében –, hogy eddig is támogatott, bátorított bennünket, s hogy megint lehetőséget igyekszik biztosítani képességeink fejlesztéséhez és gyakorlásához. Cserébe ajánljuk, hogy hatékonyabban fogjuk szolgálni társainkat, segítve személyiségük gazdagodását, differenciálódását, lelki-szellemi egészségük épségét.

Tisztelettel:

*Kaszás István elítélt
könyvtáros, Szegedi Fegyház és Börtön*

KÉT EMBER BOLDOGSÁGA

Egy meleg nyári délután, visszaérkezve a plébániára, az irodában várt egy férfi. Három héttel korábban már találkoztunk. Tudtam, hogy néhány hónapja szabadult, munkát keres, magányos. Jóideje ott ült már az irodában, kellemetlen, átható testszaga betöltötte a helyiséget.

Rutinszerűen ültem le, és kezdtem hallgatni az előző találkozásunk óta velem történtek elbeszélését. Természetesen valamennyi pénz is kellett neki. Ajánlottam, hogy keresse fel XY-t bent a városban, aki hivatalból foglalkozik a börtönből szabadultak segítségével. Adtam azért 200 forintot, hogy a helyijáratos buszra jegyet tudjon venni.

Ahogy az irodából kifelé haladtunk, végigfuttott benne egy kérdés: Szeretted te ezt az embert? Az ő baja a te bajod? Jó, pénzt nem adott, de mást adott-e neki? Úgy éreztem: nem. De mi volna az igazi segítség? Talán az, ha meg tudna fürödni, hiszen a hivatalokban ilyen szagot árasztva nem fogják szívesen fogadni. Gyorsan megkérdeztem tőle, hogy nem szeretne-e letusolni.

– De, az jó lenne – válaszolta. – És meg is borotválkoznék, ha lehet.

Törülközőt hoztam, a borotvámban pengét cseréltem és bevezettem a fürdőszobába.

– Egy inget nem kaphatnék? – kérdezte még.

Próbáltam olyat választani, amit még én is szívesen hordok. Amikor elment, nem tudom, melyikünk volt boldogabb.

K. István plébános, Szeged.

KRISZTUS SEBEI

Ha te sem vagy
irgalmas azokhoz,
akiket méltán vet meg a világ:
a „bűnösökhöz”,
eltévelyedettekhez,
sőt gonosztevőkhöz

akkor ki fogja
Krisztus irgalmát közvetíteni feléjük?

Krisztus sebei ők,
nem feltépni, hanem gyógyítani kell őket.

Simon András

Egy szociálpszichológus gondolataiból

A szürke ruhás angyal

A felügyelő felesége sokáig nem tudott megbarátkozni a gondolattal, hogy az ő jóra való, makk egészséges, dolgozó, becsületes ura egyszerűen az utcára kerülhetett, és jó szakmájában sehohol sincs neki munka. Aztán meg az az ette magát, hogy pont a börtönben talált magának állást. Hosszú hónapok teltek el, míg belenyugodott ebbe, és nem is féltette már annyira. Lassan még egy kis jóleső büszkeséget is érzett, amikor ura az őt övező kitüntető tiszteletéről beszélt, hogy máris híre ment, nála bizony hiába próbálkoznak a tekergők, őt ugyan rövid szolgálati ideje dacára sem viszi be a erdőbe a tekergő, ővele ugyan nem játszadozhat egyik se, mert nincs kecmec, jön a fegyelmi lap, az elkülönítés meg a kényszerítő eszköz!

Megörült hát az asszony az örömtől, amikor a kiabálón színes utca karácsonyi kavalkádjában a fényő díszek között felfedezett egy kis szürke ruhás angyalt, és alig várta a fa díszítést, hogy feltehesse.

A szent estén a kisebbik gyerek olyan hatalmas szemeket nyitott a csillagszórótól szikrázó, fényes karácsonyfára, hogy tán el se férnek a fényképeken, amiken a felügyelő megörökítette, még a nyála is kicsordult a nyitva felejtett kicsi szájából. A fényő illatban sokáig együtt játszadoztak a gyerekekkel, és hagyták, hogy az ajándékokkal menjenek az ágyba, úgy szedegették aztán ki mellőlük, nehogy rájuk forduljanak álmukban.

Lefekvés előtt még megálltak a fa előtt, nézték a szürke ruhás angyalt. „Csak nem tud megbékélni az asszony szegény ezzel a szürke ruhával.” – gondolta a felügyelő, és megsimította a mellkasán pihenő fejet. „Megértette, hogy nekem ő szürke ruhában is angyal marad.” – gondolta az asszony, és egy kicsit szorosabban ölelte át.

A felügyelőnek furesza álma lett. A kis szürke angyal elevenedett jelent meg neki, és szelíd szavakkal beszélt hozzá. „Láttam, milyen szép szeretetben élsz a családdal, hogy mennyire fontosak Neked. Hogy lehet, hogy azokkal ott bent olyan tudsz lenni, mintha nem is érző emberek lennének? Milyen lennél Te az ő helyükben ott bent? Hogy viselnéd Te el ott a hosszú-hosszú hónapok várakozását? Bírnád-e cróvel, reménnyel, bizalommal, hogy itthon minden úgy fogad, ahogy hagytad?”

„Tudtad, hogy a kényszerítő eszközzel megkezelt MC 48-91-es épp ilyen szerető családból szakadt oda, és napról napra retteg, hogy nem is lesz már soha olyan a család körülötte, mint annak előtte. Ő is munka nélkül volt, vállalta, hogy hazaszállít egy megvásárolt autót, a bele rejtett heroinról nem is tudott semmit! Tudtad, hogy a folytonos gyógszerért zörgésért megfenyített CH 57-87 sose kapott családi szeretetet, hogy esténként arcát a párnába rejtve sír a kilátástalan sorsa miatt, és legszívesebben meghalna minden karácsony este? Tudod, hogy a leköcsögözött élőhalott FR 40-73 egyedül neveli három gyerekét, gondozta fekvőbeteg kilencven éves apját, a kórházban látogatta beteg anyját, egy négy éve ismerősi körben történt kisebb összetűzés miatt ül most itt, miközben anyja semmit sem tud róla, apja talán már meg is halt, és a gyerekei otthon vannak pénz nélkül. Soroljam még? Nem akarom az álmodat egészen elrontani. Most megyek.” Mindenesetre gondolkodj el, ha egy bévés angyal ilyeneket mond neked, mit gondolhatnak a többiek?!”

Az álombéli látogatás azonban nem maradt hatás nélkül! Felügyelőnk alapján jó ember volt, szilveszterre

leszerelt, hogy az új évvel új életet kezdjen. Vettek fel helyette újat. Ennek se szakmája, se családja, se szürke ruhás angyala nincs. Legalábbis egyelőre. Bár úgy tűnik, az angyalok is túl lónek a célon, mihelyt szürke ruhát öltenek.

A kínai teáskanna története

A fiúnak először van dolga az igazság szolgáltatással. Alig töltötte be a tizenennyolcat. Bekerülése előtt szakmunkásképzőbe járt. Szülei még kiskorában elváltak, de életük olyan kísérteties párhuzamban futott, hogy akár ép családban is felnőhetett volna. Az anyjánál maradt, akinek második házasságából újabb gyermeke született. Újra vált, majd élettársi kapcsolatot kezdett, de ezt a kétféle gyerek annyira megerhelte, hogy a pohár után nyúlt. Italozása annyira feszültté tette a családi légkört, hogy a korábbi házasságból származó, béketűrő, jóindulatú, csendes fiú inkább elköltözött a másik szülőhöz költözött.

Az apa is túl volt már eddigre a második házasságán, és ugyancsak élettársi kapcsolatban élt. Itt is volt egy féltestvére, és a kétféle gyereket ez a hölgy is csak alkohollal volt képes elviselni. Legalábbis eleinte, mert hamarosan kiderült, hogy az apja mellett elfér a szívében annak felnőtt fia is.

A történetnek mégse lett szívderítő vége, mert a szíve után az ágyában is helyet csinált neki, sőt, ezzel egy vita során az apának még elő is rukkolt.

Az apában a férfi győzedelmeskedett, és a kívánós újszülött mostoha helyett utolsó éves iskolás fiát zavarta el otthonról a nagyvilágba. Egy osztálytársáéknál talált átmenetileg új otthonra, de zavarta, hogy élősködik a nyakukon, elment hát az osztálytársával, és elhozott az apjától egy kínai porcelán teáskannát, hogy legalább annak az árával hozzájáruljon a családra háruló plusz költségek fedezéséhez.

Az apában(?) ezúttal a tulajdonos győzedelmeskedett, és habozás nélkül feljelentette.

Ha ez Európában történt volna, a fiú zavartalanul járna tovább iskolába, első büntényes fiatalkorúként kezelnék, és mint ilyen, nem ülne hosszú-hosszú hónapokat előzetesben a lehető legkevésbé kívánatos társaságban. Még ha nem a saját apját, és akár sokkal nagyobb értékkel rövidítette is volna meg, peren kívül rendezték volna az ügyét. Felkészült szociális gondozók igyekeztek volna az apjában felébreszteni az apát, ha meg nem sikerült volna, kerestek volna a számára egy lakóközösséget, ahol sokáig ellakhat, és ahol sorstársakat, barátokat, sőt hivatásos segítőköt is talál.

Az eset azonban Budapesten történt.

A világgá zavart fiú huszad magával egy háromemeletes ágyakkal telezsúfolt levegőtlen helyiségben tárgyalásra vár társával, ráadásul „büntársak” lévén mégcsak nem is vele együtt. Eddig se volt éltanuló, de hogy már a fél tanévet itt töltötte, vélhetően végleg kimarad az iskolából. Egyik szülőjétől sem kapott még levelet sem, nemhogy csomagot, nem látogatja senki, nem tudja, mihez fog kezdeni, hol fog lakni, ha végre kiengedik, és nem érti, mit nevetnek a társai, amikor a tanácsukra a nővérkétől fogfájásra Bisecurint kér.

Dr. Végh József

Molnár János

„SZENT MIKLÓS” ÁTMENETI SZÁLLÁS

Mindenről lehet beszélni, de nem mindenről érdemes, állapítjuk meg közös megegyezéssel Csorba József plébánossal, amikor az általa irányított „Szent Miklós” hajléktalan, átmeneti szállás létrejöttének, működésének körülményeit vizsgáljuk. Beszélgetésünk elején jelen van Dr. Majzik Mátyás a Mécses Szeretetszolgálat elnöke. A Szeged központú társaság a kunszentmiklósi plébániával közösen patronálja az intézményt. Aznap történet példázza, hogy a szállást működtetők legjobb szándéka is gyakran meghiúsul az emberi gyengeségen. X.Y. elítélt a Mécses Szeretetszolgálathoz fordult segítségért, mert szabadulása esetén nincs hova hazamennie. A Társaság elintézte, hogy a kunszentmiklósi átmeneti szállás fogadja, segítse munkalehetőséggel, s hogy hamarabb szabaduljon, kifizetett helyette egy pénzbüntetést, amiről menetközben szerzett tudomást. Hiába várták Kunszentmiklóson, a szabadult nem érkezett meg a szállásra, hanem harmadnap Dr. Majziknál jelentkezett, a szabaduláskor kapott kevés pénzecske nélkül. Az elnök felajánlotta, hogy másnap személyesen, saját kocsiján elviszi Kunszentmiklóstra. A szabadult nem volt ott az induláskor. Elég gyakori eset, mondja Dr. Majzik, hogy sok utánajárással biztosítják az újrakezdés minimális feltételeit a szabadultnak, de hús elítéltebből egy él a kapott lehetőséggel.

Az átmeneti szállás története 1993 elején kezdődött. A felújításra szoruló katolikus kántorkáknak akartak új funkciót adni, s az egyházközség az önkormányzattal közösen pályázatot nyújtott be a Népjóléti Minisztérium Válságkezelő Irodája által meghirdetett programra. Átmeneti szállás és népkonyha kialakítása tárgyában pályázatot nyertek, a munkálatokat az önkormányzat karbantartó részlege végezte. Az önkormányzat tájékoztatója szerint 1994 májusában már elszámoltak a támogatással, de a minisztérium azt csak részben fogadta el, mert hiányzott a szakmai beszámoló, amit Csorba József kellett volna elkészíten, minthogy szakmai vezetőként ő volt megnevezve a pályázatban. Az átadás, mondja Csorba József nem az ő hibájából halasztódott, mire nyári szabadságáról visszatért, a még át sem adott intézményt kirabolták. A rendőrségi ügy, a biztosítási kérdés tisztázása miatt abban az évben már nem kezdhetette meg működését az intézmény, a megigényelt állami támogatást visszafizették. Az önkormányzati tájékoztató szerint „Az Egyház és az önkormányzat az épület működtetésével kapcsolatban az eltérő vélemények miatt együttműködési megállapodást nem kötött”. Hogy mit fed a talányos fogalmazás? Amikor kiderült, hogy a Mécses Szeretetszolgálat elsősorban az otthonatlan szabadultak számára szeretne helyet biztosítani sokan megijedtek, az „odatelepítendő betörőktől”, támadták a polgármestert. Az önkormányzati vezető nem akart szavazatokat veszteni a közeledő választásokon, elállt az ügy támogatásától. A polgármester ment, a nézeteltérés megmaradt.

Így alakult ki az aktuális helyzet. Az egyház önállóan működteti az átmeneti szállást, a „fejkvótát” maga igényli, önmaga igyekszik megteremteni a működéshez szükséges anyagi és személyi feltételeket. Az önkormányzat pedig megadta a pillanatnyi rendelkezések szerint évenként megújítandó működési engedélyt.

Nem könnyű sem a személyi, sem az anyagi, sem a szakmai feltételek megteremtése. Két pedagógus, egy egészségügyi aszisztens, aki teológiát is végzett, s egy gondnok alkotja a személyzetet. Ahhoz, hogy a gondozottak nappali bentlakását megoldják, még egy szakembert kellene alkalmazni, ami olyan anyagi terhet jelentene, amit nem tudnak vállalni. Így a harminc lakót (22 férfi és 8 nő) felirat figyelmezteti, hogy este hétig várják vissza a reggeli eltávozás után. A szakmai segítséget a Pro Domo alapítvánnyal tartott szoros kapcsolat biztosítja. Csorba József részt vesz továbbképzési alkalmakon, megrendeli a szakirodalmat, és a működési szabályzat, illetve a házirend megalkotásában is elfogadta az általuk kialakított mintát. Próbálkoztak a lakók lelki gondozásával is, az eredmény csekély, néhányszor megjelent a hajléktalanok egy csoportja misén.

Hogy kik a lakók? Mindenféle ember, néha a legelképzelhetetlenebb helyzetben kapnak ott menedéket. Egy elvált, két gyerekes tanárnő azért került oda, mert a harmadik gyereket várva kitétek szolgálati lakásából, mondván a lakás a munkaviszonyhoz kötődik, márpedig ha ő szül, nem tud ugyanakkor dolgozni. Jelenleg is a szálláson él egy hajléktalan tanár, amíg sikerül lakást szereznie. Volt olyan szabadult, aki kapott ott szállást, került munkája, de nem tudott sokáig ellenállni múltja kísértésének, lopott, körözik, talán már vissza is került a börtönbe. Elvileg fél évet tölthetnek a szálláson, nincs hova menniük, visszatérnek. Persze van, aki jobban szeret elvegyülni egy nagyvárosban, ahol egy „megélhetési bűncselekményt”, egy kisértékű üzleti lopást, még a hatóságok is elnéznek. Tervezték, hogy az intézmény kezelje a lakók keresetét, s próbáljanak ily módon lakásra gyűjteni, de úgy ítélték meg, hogy jogilag túlságosan komplikált ügykezelést igényelne, amit nem tudnak elvállalni.

A szállás berendezése egyszerű, tiszta, és minden ami szükséges rendelkezésre áll. Gázfűtéses hálósobák, tágas konyha, hűtőláda, fürdőszobák, vécék, televízió, telefon.

Előző nap, november 4-én volt ellenőrzés a minisztériumból, úgy tűnik elégedettek voltak a látottakkal. Lehetek is: az intézmény jól példázza, hogy az egyház újra felvállalja hagyományos társadalmi feladatait, melyektől a szereptévesztésben szenvedő állam fosztotta meg fél évszázaddal korábban. Remélhetőleg a lakók is elégedettek, hogy amíg ingyen hajlék van a fejük felett, megmarad az esélyük az emberibb életút felé.

Az **agapé** Kft.

Ferences Nyomda és Könyvkiadó két új sorozata

THORDAY ATTILA

**A SZÖVETSÉG
MINT
AJÁNDÉK ÉS ELKÖTELEZETTSÉG**

Isten és ember szövetségkötése
az ószövetségi írásokban

A Katolikus Teológiai Kézikönyvek

23. *Thorday Attila*: A szövetség mint ajándék és elkötelezettség

Előkészületben: (megjelenik 1997 folyamán)

1. *Guy Bedouelle*: Az Egyház története

24. *J. Pavić*: – T. Z. Tenšek: Patrológia

25. *A. Rebić*: Bibliai régészet

Legyen társkiadónk!

Ön 25%-os kedvezményben részesül a KTK sorozat könyveinek megvásárlásakor, ha az AGAPÉ-nál jelzi, hogy a sorozat minden kötetére igényt tart (automatizmus)!

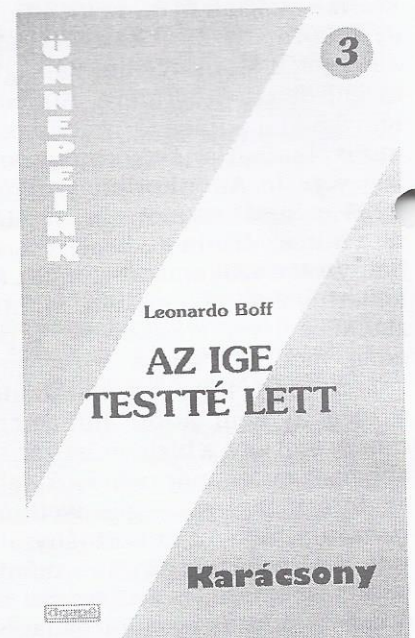
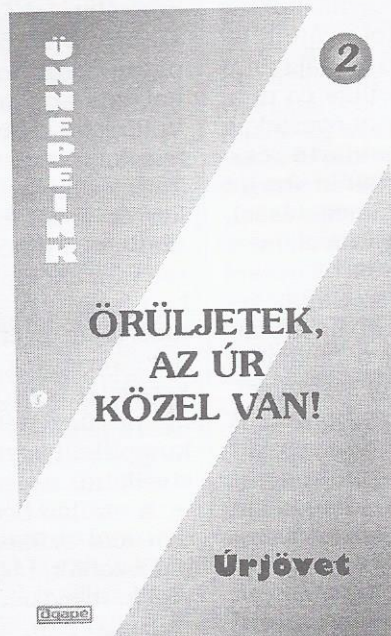
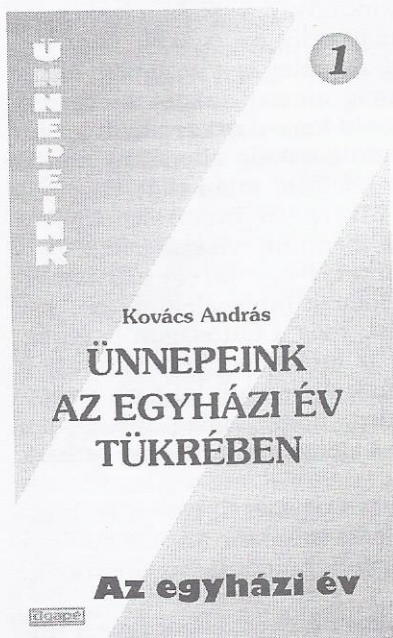
23

agapé

KATOLIKUS TEOLÓGIAI KÉZIKÖNYVEK

Ünnepünk

1. *Kovács András*: Ünnepünk az egyházi év tükrében
2. Örüljetek, az Úr közel van!
3. *Leonardo Boff*: Az Ige testté lett

A fenti kiadványok megrendelhetők és megvásárolhatók a kiadónál:

AGAPÉ Kft.
6726 Szeged, Mátyás tér 26.
Tel./Fax: (62) 444-002

valamint Budapesten
A Mártírok útja 23. sz.
alatti könyvesboltban.

Kiút Veled

Prostitúció/prostituált; e szavak is felelősek egy elterjedt tévedésért. Amikor prostitúcióról beszélünk, a problémát általában a jéghegy csúcsára egyszerűsítjük: a prostitúciót űző személyre. Nem veszünk tudomást a másik két partnerről, a kliensről és a kerítőről.

A prostitúció nem egy, hanem három szereplőt érint.

A prostitúciót űző személyek

Nők, férfiak.

Meghatározás szerint a prostituált nő. Ezt a bizonyosságot immár újra vizsgálat tárgyává kell tennünk. A prostitúció piaca, „alkalmazkodva” a mai társadalomhoz, egyre több prostitúciót űző férfit érint.

Felnőttek, serdülők, gyerekek.

Mindenki tudja, hogy a serdülő-prostitúció létezik. S bár a gyermek prostitúciót kevésbé elterjedt, ne higgyük, hogy kizárólag a harmadik világra korlátozódik.

Idős személyek

A közhelyek ellenére prostitúció és fiatalság nem rokonértelmű szavak. Vannak nők, akik még 70 évesen is prostituálják magukat.

Mindenféle társadalmi rétegből

Sok prostitúciót űző személy hátrányos helyzetű társadalmi rétegből származik, mások jómódú családokban nőttek fel.

A kliensek

A kliens elmosódott alak, hiányzik a prostitúció látképéből. *Mindig névtelen soha nem szerepel listákon, soha nem zaklatják.*

A kliens lehet visszatérő vagy alkalmi vendég, nőtlen vagy házasság, fiatal vagy öreg, különböző indokok vezérik.

A kliens mindig férfi, még férfi prostitúció esetén is. Ebből mégsem következtethetünk arra, hogy homoszexualitásról van szó. A valóság sokkal összetettebb: a szexuális identitás itt különösen homályos, mind a kliens, mind a prostitúciót űző személy részéről.

A kerítők

A „strici” alakja a francia mitológiához tartozik. A valóság kifinomultabb lett és a kerítés számos formát ölt, amely még megfoghatatlanabbá teszi.

A kerítőknek két fő kategóriája létezik:

– akik a rendszer láncszemei: a kitartó alapvetően abból a nyereségből él, amit a prostituált nő átad neki, a prostitúcióra használt lakás tulajdonosa, a közvetítő, aki kapcsolatba hozza a személyeket.

– akiknek nincs kapcsolata a prostituáltakkal, de a zsinór az ő kezükben van. Ők a „vezérek”, akik a homályban maradván, nemzetközi viszonylatban működnek.

Hangsúlyozni kell, hogy a kerítés egyre inkább a nők ügye (akik gyakran rendkívül fiatalok). Sokan közülük a közvetítő szerepét játsszák.

A prostitúcióra nehezedő csend egy jól beidegződött gondolathoz kapcsolódik, miszerint a prostitúció cselekménye a „magánjellegű kapcsolat”, a „személyes szabadság” körébe tartozik.

Rövid elemzés. A prostitúció egy óriási, tökéletesen strukturált rendszer, szerteágazó országos és nemzetközi kereskedelmi szervezet, olyan „ártatlan” célokkal, mint bűncselekmények, fegyverkereskedők pénzélezése...

Ki védelmezné ezek után azt a gondolatot, hogy a kábítószeres vagy a dealer csak rájuk tartozó, „magánjellegű tevékenységnek” élnek?

Kiút veled

A prostitúció világában a szabadság fikció, gondosan ápolt látszat. A prostitúció sohasem választás, személyes szabadság kérdése. Hasznot húz az emberek szorult helyzetéből, csapda, börtön. Olyan vállalkozás, amely elszemélyteleníti és kereskedelmi okokból „test-eszközzé” alakítja az embereket.

VISELKEDÉSÜK OKAI

Prostitúciót űző személyek

Az első ok, amivel mindenütt magyarázzák a prostituáltak viselkedését, a pénz. Ez az indok azonban szükségessé teszi, hogy ismét a láthatón, a látszaton túlra tekintsünk.

A valóság összetettebb.

Nem minden anyagi nehézséggel küzdő ember prostituálja magát.

A prostitúció mélyebben csak a szexualitás, az önazonosság, az életcélok megoldatlan problémakörének fényében magyarázható. Súlyos érzelmi hiányok nyomát viselő élettörténet áll mögötte.

A „közeg” „begyűjti” azokat a törékennyé vált, sérülékeny személyeket, akik az élethez szükséges minimumban – s itt sokkal többről van szó pénznél – hiányt szenvedtek.

A prostitúcióban forog a pénz, de néhány igen ritka esettől eltekintve ez a pénz nem hoz hasznot azoknak, akik keresték.

A prostitúció hasznot húzó rendszeréről azt feltételezik, hogy a „könnyű pénz” helye. A valóságban megfosztja a pénztől a prostitúció ördögi körébe került személyeket.

A prostitúció az illúzió helye.

A kliensek

A kliens azt állítja, hogy szabadon cselekszik, leküzdhetetlen szexuális vágyainak vagy fantáziaképeinek kielégítésére. Azt is mondja, hogy kíváncsi-

Szükséges olyan társadalom építése, amely képes mindenkinek megadni a maga helyét.

Az ember számára tehát hozzáférhetővé kell tenni mindazt, ami a hozzá illő életmódhoz szükséges. Ilyenek a táplálék, a ruházat, a lakás, a jog az életállapot szabad megválasztására és a családalapításra, a neveltetésre, a munkára, a jó hírnévre, a tiszteletre, a megfelelő tájékoztatásra, továbbá arra, hogy a maga lelkiismeretének helyes indításait kövesse, hogy magánélete védelemben részesüljön, és hogy jogos szabadságot élvezzen, vallási életében is.

A társadalom rendje és ennek a rendnek továbbfejlődése tehát szüntelenül a személy javára irányuljon, mert a dolgok rendjét kell a személyek rendjéhez szabni, nem pedig fordítva.

*Gaudium et Spes 26
II. Vatikáni Zsinat*

ságból teszi, mert megigézi egy személy, akitől „mindent kérhet” megszabadulva a „kényszertől”, hogy ő is örömet szerezzen.

Sok kliens egy kis meghallgatást, figyelmet keres. Hiányoznak nekik a kapcsolatok, a beszélgetés, így próbálják megtörni magányukat, szorongásukat.

A kerítők

Amennyire az ember nem születik prostituáltnak, olyannyira nem születik kerítőnek sem.

Az, hogy valaki hasznot húz prostituáltak szexualitásából és testéből, súlyos hiányosságok, lelki infantilizmus, a saját és másik szexualitásának vállalásában jelentkező nehézségek jele.

Egy kereskedő társadalomban, ahol a szexualitást fogyasztói eszköznek tartják, ahol a pornográfia „szólásabadságnak” számít, holott a férfi-nő kapcsolat legrosszabb sztereotípiáit terjeszti, a kerítők és a szexualitásból hasznot húzók léte teljesen magától értetődik.

Nem a személyeket kell elítélnünk, hanem a rendszert.

JOBB LATOR a Mécses Lelkiség lapja

Kiadja: a Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpasztorációs Társaság katolikus börtönlelképásztori szolgálata

Főszerkesztő: Dr. Majzik Mátyás – Szerkesztőség: 6753 Szeged-Tápé, Heller köz 6. Telefon/fax: 36/62 495-592

ISSN 1218-4284

Előfizetés egy évre: Belföldön: 500 Ft, külföldön: 10 USA\$ vagy ennek megfelelő értékű más valuta

Nyomdai kivitelezés: Agapé Kft. Ferences Nyomda és Könyvkiadó, Szeged